

under for den holdning, at den teoretiske misbrugsmulighed for den enkelte skal begrænse retssikkerheden for de mange.

Vi synes, at Frihed 2000's forslag har mange gode takter. Intentionerne er rigtige. Der kan være et par skønhedsfejl, som vi skal kigge på undervejs, men ud over det kan Venstre tilslige sin støtte til forslaget.

Flemming Hansen (KF):

Det Konservative Folkeparti kan også i princippet støtte forslaget. Der kan være enkelte gradbøjninger, som fru Mariann Fischer Boel også var inde på.

Jeg henviser til, at vi i 1998-99-samlingen sammen med Venstre fremsatte et beslutningsforslag, nr. B 35, som jo lå meget tæt op ad dette her.

Jeg er også opmærksom på, at regeringen i sidste samling med ét mandats flertal gennemførte en forbedring af situationen for folk, der kommer ind i retsmaskineriet med skattesager.

Jeg vil gerne med formandens tilladelse citere, hvad vi sagde, da vi sidste gang førstebehandlede lovforslag nr. L 267, hvor vi lavede visse forbedringer. Da sagde vi, at vi i Det Konservative Folkeparti var glade for, at der endelig var sat skub i hele spørgsmålet omkring omkostningsdækning, og vi var glade for, at der var sket fremskridt, således at man nu får dækket 50 pct. både for personer og selskaber, uanset om man vinder eller taber sagen.

Så tillod vi os at sige: »Vi finder imidlertid, at hvis man vinder sagen, er det stadig for lidt kun at få 50 pct. af sine omkostninger, fordi vi aldrig nogen sinde må glemme« – jeg gentager: aldrig nogen sinde må glemme – »at når det offentlige ikke accepterer folks selvangivelse, er det udtryk for, at det offentlige ikke tror på det, folk har selvangivet«.

Det er altså det offentlige, der bringer sagen ind og siger, at vi tror ikke på dig, kammerat, og alligevel får du ikke dækket dine omkostninger, hvis du vinder sagen hundrede procent. Det synes jeg retsikkerhedsmæssigt er ganske betænkeligt.

Nu lægger jeg ikke skjul på, at jeg er medlem af Landsskatteretten, og der ser jeg jo også utallige eksempler på, at folk i tilfælde, hvor skattevæsenet ikke tror på deres selvangivelse, møder frem med advokater og revisorer. Og det er ikke billigt. Det er formentlig regninger, der ligger et sted mellem 10.000 kr. og 100.000 kr. hver eneste gang, og det kan måske også være mere. Men

det er stadig væk noget, man må betale, fordi det offentlige, skattemyndighederne, ikke tror på en.

Så har Socialdemokratiet flere gange brugt den lidt tåbelige argumentation, at man da bare kan komme selv, man behøver da ikke tage fine og dyre folk, advokater og revisorer, med. Hertil vil jeg altså gerne sige, at det ikke er virkelighedens verden, Socialdemokratiet beskriver.

Virkelighedens verden er jo altså den, at man eksempelvis i Landsskatteretten har siddende vel landets dygtigste folk i skattesager, som kommer med deres forslag til, hvordan sagen skal behandles. Og det er altså dem, den ganske almindelige fru Hansen og fru Jensen og fru Sørensens og hr. Sørensens er oppe imod. Landets absolut fornemste og dygtigste folk på området!

Man kan ikke undgå at bruge advokater og revisorer, og de tager sig betalt for disse ting, for de er højtuddannede specialister, for at kunne matche de folk, der sidder eksempelvis i Landsskatteretten, men det kan også være told- og skatteregionerne.

Derfor er man efter min opfattelse nødt til at sætte ydelsen op i nærheden af 100 pct. Men jeg erkender naturligvis, at der meget ofte er tale om delvis medhold, og så må man jo skønne, hvor meget det er.

Så var der en, der sagde, at det også kunne være, at borgerne, hvis de fik et hundrede procent medhold, ville rejse mange flere sager. Det tror jeg nu ikke på, for der er ingen, der bryder sig om at komme igennem det retsmaskineri. Det kan jeg roligt sige.

Man kunne jo også vende det om og sige, at hvis det kostede det offentlige for meget, kunne det jo også være, at det offentlige, skatteministeren, fik besked på, at de ikke skal rejse alle mulige og umulige sager i tide og i utide.

Aage Frandsen (SF):

I folketingsåret 1998-1999 var der et beslutningsforslag fra Venstre og De Konservative, som gik ud på, at man skulle øge omkostningsgodtgørelsen.

Ved den lejlighed sagde vi, at vi syntes, at der var nogle problemer i det system, vi havde på det tidspunkt, og vi syntes på samme måde som regeringen, og som regeringen foreslog, at man skulle nedsætte en kommission, som skulle se nærmere på de ting for at få belyst fordele og ulemper ved det daværende system og fordele og ulemper ved forskellige systemer.